

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Όταν υιός μονογενής γεννᾶται ἐκ βασιλέως, τότε χαρὰ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν γονέων. Χαρὰ εἰς τοὺς στρατοὺς, χαρὰ εἰς τὸν λαὸν τὰ πλήθη, χαρὰ καὶ εἰς τῶν ποιητῶν τὰ φλογόφρα στήθη. Χαίρων ὁ ἀναξ δαφίλεις τὰς χάριτας παρέχει, χαίρων ὁμοίως ὁ στρατὸς εἰς παρατάξεις ἰσχύει. Χαίρων ὁ δῆμος ἑορτὴν τελεῖ τῶν γεννηθῶν, χαίρων ὕμνει ὁ ποιητὴς τὸ γεννηθὲν παιδίον. Καὶ ἦδη διὰ τὴν χαρὰν καὶ χάριν ἐπεχύθη; παιδίον μέγα, ἀνακτος μεγάλου ἐγεννήθη. Παιδίον μέγα· πρὸ αὐτοῦ τῶν ἄλλων βασιλέων, οἱ παῖδες καὶ πρὸς ἥλιον ἀκτὴ πυγολαμπίδων. Τίς περὶ βασιλέως, ὃν γῆ ποτ' ἐπιοτήθη, φροντίζει ποτ' ἀπέθανε καὶ πότε ἐγεννήθη; Ὡς ἄλλο πυροτέχνημα ἐξέλαμψε κ' ἐδόθη, μίαν δ' ὁ χρόνος ἔξοχον λαμπρότητα ἔδωκε. Ἄν φύῃ πᾶν φύομενον, φῦν δ' ἐξαφανίσει, μίαν παρὰ τὴν φύσιν του φῦν δὲ διακρινεῖ. Τὴν γέννησιν ἐνδὲς παιδὸς προσφαινεῖ λαμπροτέραν, καὶ ἐπὶ μᾶλλον συγκινεῖ τῆς γῆς τῶν ἄλλων σφαιραν. Τίς ὁ εὐδαίμων οὗτος παῖς; καὶ τίνας οἱ γονεῖς του; καὶ τίνας ἔθνους καὶ λαοῦ ἀνάσσοι μεγίστου. Καὶ ἐγεννήθη πότε; ποῦ; τί εἶναι τ' ὄνομά του; οὗτος ὁ παῖς υἱὸς πατρὸς τοῦ πάντων ὑπερτάτου. Παῖς βασιλεὺς τὸ στέμμα του πρὸ τῶν ποδῶν του βάλλει, πρὸ τούτου γόνου κλίνουσι μικροὶ τε καὶ μεγάλοι. Ὁ Παῖς πρὸ δέκα καὶ ἐννέα αἰῶνων ἐγεννήθη, καὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει του τὸ πᾶν συνεκινήθη, καὶ αὖθις ἡ συγκινήσις καὶ ἐτι συνεκινεῖται. Χαίρει ὁ ὕψιστος Πατὴρ καὶ χάριτας δωρεῖται· καὶ ὅστις τὴν βασιλικὴν λαμβάνει χαρὰν χαίρει καὶ φέρον πρὸς τὸ γεννηθὲν εὐγνωμοσύνη φέρει. Πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο, ὁ λατρεύει ἡ ψυχὴ μου, ὡς φόρος ἀναφέρεται λατρείας ἡ ἰσχύ μου.

Ποῦ καὶ θέλω—ἀε ποῦ, ἀε θέλω ἄλλος ἄλλ' οὐ εἰς τὸ παιδίον τὸ τεχθὲν φθὴν καλὴν θὰ φέλλω. Πτεροὶ ὁ πόθος ὅπ' αὐτοῦ καὶ οὐ ἐπτερωμένον, ὃ πνεῦμά μου πετάχθητι εἰς τὸ παρρηχημένον. Ἀστραπηδὸν διάβηθι δέκα ἐννέα αἰῶνας, καὶ ἔπου νέος τις ἀστὴρ προχέει λαμπηδόνας μαρμαρυγῆς πρωτοφανοῦς, ἐκεῖ, ὃ πτεῦμα, στήθι, ἐκεῖ τὸ περιπόθητον Παιδίον ἐγεννήθη.

Ὡ! οἷον κόσμον θεωρῶ! ἄλλοια, παντ' ἄλλοια! Ποῦ Ρῶσοι, Τούρκοι, Γερμανοί, Ἀγγελλοὶ καὶ Γαλλοὶ; Οὐμῆρτος ἡ ποντίφηξ τις ἐν Ρώμῃ δὲν ἀνάσσει, ἀλλὰ ὁ Καίσαρ Αὐγούστος τὴν γῆν καθυποτάσσει. Οὐδ' εἶναι τίς Ὀθωμανὸς πασᾶς ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλ' ὁ Ἡρώδης βασιλεὺς πρὸ τοῦ Αὐγούστου κλίνει. Ποὺς λεγώωναι σιδηροὺς βαρύνει τὰ ἐδάφη, ἡ Ρώμη ὑπηκόους τῆς τῆς ἔθνη καταγράφει. Δεσπότη καὶ ἀνδράποδα οἱ θῆρωποι καλοῦνται, παντοῦ καπνίζουσι βωμοὶ καὶ εἰδωλα ὀρθοῦνται. Ἀπαιδευσία, πρόληψις, δουλεία, βρβαρότης, καὶ κακουργία ὅπ' αὐτὰς βιοὶ ἡ ἀνθρωπότης. Ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς αὐτῆς ἀστὴρ τις ἀνατέλλει, καὶ βασιλέως γέννησιν μεγάλην ἀναγγέλλει. Ὁ οὐρανὸς σκαλεύεται, ὁ Ὀλυμπος κλονεῖται, ὁ Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Θρόνου του τινάσσεται, πτοεῖται... Ἄλλ' ἐγεννήθη ἄρα ποῦ ὁ βασιλεὺς ὁ νέος; Οὐχὶ εἰς μέγαρον λαμπρὰ γένου Βασιλέως. Ἄνω σηλαίου εἰς ἀστὴρ νεοφανῆς ὁράται, ἐκεῖ ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ νεοφανῆς γεννᾶται.

Βλέπω... Τί βλέπω ἐκθαμβος ὑπὸ χαρᾶς μεθύων; Βλέπω ἰδοὺ τὸ ἐρατόν, τὸ ποθητὸν Παιδίον. Βαστάζει εἰς παρθενηκὴν μητρὸς ἁγίαν χεῖρα, ἐχούσης παριστάμενον σεβάσιμον μνηστήρα. Παρθένα, ἀγλαόμορφη, εὐλογημένη γύναι, τίς, ὃν κρατεῖς εἰς χεῖράς σου μετὰ στοργῆς, τίς εἶναι; Εἶναι τὸ πολυπόθητον ἐρατεινὸν Παιδίον, ἐν τῇ οὐκρότητι αὐτοῦ ὅποιον μεγαλεῖον!

Παιδίον, ἐθνους λάτρις σου, πρὸ σοῦ τὸ γόνου κλίνων, πρέσβυς ἐκ μέρους τῆς πιστῆς μερβος τῶν Ἑλλήνων, Σὲ προσκυνῶ καὶ δῶρά σοι προσφέρω, ὃ Παιδίον, οὐχὶ εὐδὴ ἄλθανον καὶ οὐδὲν καὶ χρυσοῖον. Διότι τὴν Πατρίδα μου μαστίζει ἡ πονία, πρὸς εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ φροντὶς ἔδωκε καμμία!! Ἄλλ' ὅτι εἶναι μάλιστα εἰς Σὲ πεφιλημένον, προσφέρω πνεύματος καρπὸν, θερμῆς λατρείας αἶνον. Παιδίον νέον, ὃ χαρὰ καὶ δόξα τῶν παιδίων, τὸ πρόσωπόν σου ἄφες με νὰ θεωρῶ τὸ Θεῖον. Τὸ ἔμμα σου τὸν οὐρανὸν ὠραῖον κατοπτρίζει, πνεύματος χάριν καὶ χαρὰν ἁγίαν σπινθηρίζει. Ἡ ὄψις σου οὐχὶ καινὸν παιδίον ἐξαγγέλλει, ὃ! εἰς τὰ χεῖρά σου, Θεοῦ μετὰ ἀνὰτέλλει!

Παιδίον νέον θεωρῶ ἐπὶ τοῦ σοῦ προσώπου, τὸ ἐτελέε, τὸ ἄωτον, τὸν τόπον τοῦ ἀνθρώπου. Ὡ! Σὺ δὲν ὁμοιάσεις, Σὺ πρὸς τὰ λοιπὰ παιδία. Σὺ εἶσαι τίς ἐξαιρέσις μοναδικῆ ἰδέα. Ὑψος καὶ βάθος ἀρρητον μυστήριον προκύπτεις. Σὺ ἐν τῇ φυσικότητι τὸ θαῦμα ὑποκρύπτεις. Ἐν τῇ ὁσπράκῃ τῆς μορφῆς αὐτῆς τῆς ἀνθρωπείας, τὸν μαργαρίτην θεωρῶ τῆς Θεῆς Οὐσίας. Εἶναι ἐν σοὶ τὸ ἀπειρον ἐν τῇ πεπερασμένῃ, καὶ εἶναι τὸ ἀνευθεῖς ἐν τῇ προσδοκίμῃ. Ἐν τῷ στόμα σου φωνὴν δὲν δύναται ν' ἀρθρώσῃ, εἶναι ἡ Σὴ ὑπόστασις ἐν τῇ τελείᾳ γνώσει. Παιδίον, ἔχεις τὸν Θεὸν ὑπόστασιν ἐντός σου, καὶ θὰ πληρώσῃς τὸ κενὸν ἐκ τῆς πληρότητός σου. Ἰδὲ ἀνθρώπου, ἄχρονος Θεοῦ Πατρὸς Ἰδὲ. Σὺ ἐξ ἀνθρώπου ἀνθρώπος καὶ ἐκ Θεοῦ Θεός. Τὸ ὕψος ταπεινούμενον πλείοτερον ἐλκύει. τῆς ἐξ ἡλίου ἀνωθεν εἰς νέφος διεισδύει. Καὶ φάνεται εἰς ἔκλουσαν χρωμάτων ποικιλίαν, ὁ λόγος οὕτως διελθὼν ἀγνήν, ἁγίαν. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς παρέστη, ὡς Παιδίον, ὁ πάνσοφος, ὡς νήπιος! ὃ θαῦμα προσελκύνει! Παιδίον Σὺ ὁ ἀνθρώπος τῆς ὑψηλῆς βουλῆς, τὸ σπέρμα Σὺ τῆς γυναικὸς, καὶ Σὺ τῆς κεφαλῆς. Τοῦ δράκοντος ὁ δολιχῆρ. Νὰ τῆ Σὲ ἐπέθει, καὶ τέρψας ὁ Ἀβραὰμ Ἰσὼν Σὲ ἐπληρώθη. Σὺ σκύμνος λέοντος, ἀστὴρ ἀνατολῆς, Μεσίας, ἄνθος τῆς ράβδου Ἀαρῶν, Παιδίον καρθηνίας. Παιδίον, ὑποκρύπτεται ἐντός σου δυναμίτις, ἐρρίφθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς γῆν τορπιλλῆ, ἦτις, ἔταν κατόπιν ἐκραγῆ μετὰ τριγμῶν καὶ κρότων, θὰ φέρῃ τὴν ἀνατροπὴν τῶν πρῶην καθεστῶτων. Παιδίον, ὑποκρύπτεται φῶς ἄλλον ἐντός σου, θὰ ἀναφθῶσιν ἐξ αὐτοῦ μυρία ἄλλα φῶτα καὶ νέοι θὰ προκύψωσιν λαοὶ καὶ καθεστῶτα. Παιδίον, ὑποκρύπτεται πηγὴ ζωῆς ἐντός σου, ὅστις κατόπιν ποτισθῆ ἀπὸ τοῦ ὕδατός σου, δὲν θὰ διψήσῃ πόποτα, ἀλλὰ πηγὴ θὰ γίνῃ, ἐξ ἧς καὶ ἄλλος τις διψῶν ὕδωρ ζωῆς θὰ πίνῃ. Εἰς πτόσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, Παιδίον, κείσαι, κ' ὀγκύλιθος γωνιακὸς καὶ θεμελίου εἶσαι. Ποῖον καὶ πόσον θησαυρὸν ἐγκλείει, ὃ Παιδίον, τοιοῦτον θησαυρὸν οὐδὲν ἐγκλείει μεταλλεῖον. Ὡ! ἦλθες—καλῶς ὤρισες, παιδίον Ἰησοῦ!— καὶ πᾶν καλὸν καὶ ἀγαθὸν μᾶς ἦλθε μετὰ σοῦ. Νέε Ἀδάμ, ἂν αὐριον ὁ ὄφρις δοκιμάσῃ, ὡς τὸν Προπάτορα Ἀδάμ, καὶ Σὲ νὰ δελεάσῃ, θὰ συλληφθῇ ὁ πονηρὸς ἀντὶ νὰ Σὲ συλλάβῃ, καὶ ὅσον ἐκακούργησεν ἀντίποινα θὰ λάβῃ. Παιδίον, ἂν τὸ ἔθνος σου Σὲ ἀποδοκιμάσῃ ἂν εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ἡ Ρώμη Σὲ κρεμάσῃ, τὸ ἔθνος τὸ εὐλογητὸν κατέραν θὰ περάτῃ, τὸ ξύλον τὸ θανάσιμον ζῶνθ θὰ ἀναδύσῃ, καὶ τῶν κακούργων ὁ σταυρὸς θὰ καταστῇ ὠραῖον παράσιμον τῆς ἀρετῆς καὶ στέμμα βασιλέων. Ἦτο ἡ βρωδὶς μᾶς χολῆ, κ' ἡ πόσις μᾶς πικρία, ἀλλ' ἦλθες—καλῶς ὤρισες γλυκύτης οὐρανό. Σὺ ὡς τὸ ὕδωρ τῆς Μερρᾶν τὸ ξύλον τοῦ Μωσέως, ἐγλύκανες τὸν βίον μᾶς, Σὺ Μωσέως ὁ νέος. Ἐπλέομεν τὴν θάλασσαν χωρὶς τινος πυξίδος, τοῦ κήματός τῆς παγγύου, βορᾶ τῆς καταγύδος. Ἄλλ' ἦλθες—καλῶς ὤρισες, ἡ σωστικὴ πυξὶς μᾶς, καὶ ἐμάθομεν ποῦ πλέομεν, ποῦ εἶναι ἡ πατρίς μᾶς. Ὡ! ἦλθες—καλῶς ὤρισες, παιδίον Ἰησοῦ— καὶ πᾶν καλὸν καὶ ἀγαθὸν μᾶς ἦλθε μετὰ σοῦ. Σὺ, ὅστις μᾶς εὐχαριστᾶς, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, δῶρησαι καὶ τοὺς δούλους σου, πλήρη τὴν εὐλογίαν. Τοὺς τῆς ψυχῆς μᾶς ὀφθαλμοὺς ἀνοίξον, Σὺ παιδίον, καὶ βάλει καὶ τὰς χεῖράς μᾶς τὸ θεῖόν βιβλίον. Ἐκείθεν, ἀναγνώσαντες πολὺ θὰ φωτισθῶμεν καὶ θὰ κατανοήσωμεν, τὸν ὃν ἀκολουθῶμεν δρόμον κακῶν καὶ σκολιόν, ἀμαρτωλόν, πετρῶδη, μᾶς φέρῃ καὶ ἀπόλειαν καὶ σκότη ἐρεβώδη. Φώτισε τοὺς ἰθύνοντας τοῦ κράτους τὰς ἡνίας, ἔδωκε μὴ ἐπιλάθωνται τῆς θείας εὐσεβείας. Ἄπὸ τῆς ἔδρας τῆς ἡγῆλᾶ λέξεις τινὲς ἀρκοῦσιν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίγνωσιν λαός, ὃν δικαιοῦσιν. Ἀνάλογον τῆς θέσεως τυγχάνει ἡ εὐδὴνη ἵκαστον δὲ τῶν ἀρχηγῶν βέρος βαρὺ βαρύνει.

Καλοῦνται οἱ ἐμπόθηκοι θανεῖσται 1) σὺν Τσιτονάκης κάτοικος τῆς Χανίων καὶ Βερουτῆ τῆς Τουρκίας, 2) ὁ Ἰωάννης Κ. λθεράκης Συμβολαιογράφος κάτοικος Χαλκιδωνίας ὡς ἐκδοχῆς τῶν δικαιωμάτων Χασάν Βῆν Κουγιουμζάκη κατοίκου Χαλκίδος καὶ πάντες οἱ τυχόν ἔχοντες δικαιώματα ἀξιώσεως ἐπὶ τῶν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (ἐκλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνώπιον μου κατὰ ὄπ' ἀριθ. 3942 σημερινῆν χρονολογίαν ἐκ μου ἀναγκαστικῶς πληρωσιμῶν, ἀναγκῶς ἐκποιθῆντος κτήματος τοῦ ὄφειλέτου ἀννοῦ Γ. Μελταζάκη ἢ Νικολακάκη κατὰ Μετκλῶν Κυθωνίας καὶ κατακυρωθέντος ἐπ' αὐτῇ τῷ ἐπισπεύδοντος θανεῖσται Ἰωάννη Βολθεράκη, ἵνα προσαγάγῃ τοὺς τίτλους ἔγγραφα ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀλικιανῶν ἐθα γενησέται ἡ κατάταξις καὶ διανομὴ ἐκλειστηριασμοῦ, διότι πᾶσα προσαγωγή τὰ τὴν προθεσίαν δὲν θὰ ληφθῇ ὅπ' ὄφιν. Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω ἐν ἀντίγραφον πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν Χανίων τὸν Χασάν Τσιτονάκη καὶ ἕτερον τοιοκοῦ ὄφιν εἰς τὴν θῆραν τῆς Δημαρχίας Χαλκιδωνίας ἐπιδύτω δὲ διὰ τινος τῶν ἐν Χανίοις ἐδομένων ἐφημερίδων. Ἐν Ἀλικιανῶν τῇ 10 Δεκεμβρίου 1906 Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ Συμβολαιογράφος Ἀλικιανῶν. Α. Κολοκυθᾶς

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥ
Μουσταφᾶ, Χασάν, Μουσᾶ καὶ Γκουλφῆ νης Μερ. Ἰμβρισμάκη, καὶ Μεβληντῆς τὸ νος Χασάν Μπεχλουλάκη χήρας Μερῆς Ἰμσμάκη κατοίκων τῆς πόλεως Σμύρνης Τῆς ὡς κληρονόμων ἐξ ἀδιὰθετου τοῦ ἀπὸ ὄφινος πατρὸς καὶ συζύγου μᾶς Μερῆς Ἰμσμάκη. Κατὰ Νικολάου, Ἐμμανουὴλ Ἡλία, Στυλιανοῦ Μαρίας Γ. Ζενικάκη καὶ Εἰρήνης τὸ γῆς Ἀρκαυλάκη χήρας Γεωργίου Ζενικάκη δι' ἐπὶ τὴν καὶ ὡς νιμήμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκτων τῆς Ἀντωνίου Ἀρτεμίου καὶ Κωνσταντίνου Γ. Ζενικάκη κατοίκων Καλαμιτοῦ μυχθᾶλι Ἀποκορώνου ὡς κληρονόμων τοῦ τρὸς καὶ συζύγου τῶν Γεωργίου Ζενικάκη. Ἐπειδὴ καίτοι ἐπατάγησαν οἱ ὄφειλέται οὗτοι διὰ τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 6 Μαρτίου 1906 ἐπιταγῆς μᾶς ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἀριθ. 5107, 5108, 5109, 5110, 5111, 2 Ἀπριλίου 1903 ἐπισητηρίου τοῦ δικαστικῆς κλητῆρος τοῦ Πρωτοδικείου Σμυρναίων Σταματῆ Φλεμετάκη καὶ 12,078 τῆς 10 Ἀπριλίου 1903 τοῦ δικ. κλητῆρος τοῦ Πρωτοδικείου τῶν Ἰω. Φλεμετάκη, ἵνα μᾶς πληρώσῃ ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἀναφερομένης δραχ. 1764 ὡς τῶς μέρους ἐξοφλήσεως δὲν ἐπραξαν τοῦτο διὰ ταῦτα

Πρὸς εἰσπραξίαν τοῦ ποσοῦ τούτου τῶν τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐξ ὄφιν τῆς ἐκτελέσεως ἐκτελεσθῆ εἰς δημόσιον ἀναγκαστικῆς ἐκποιθῆς πλειστηριασμοῦ τὰ ἐξῆς κτήματα τῶν ὄφειλων μᾶς καίμενα εἰς τὴν κτηματικὴν περιρῆν τοῦ χωρίου Καλαμιτοῦ Ἀμυγδαλί τῆς Δήμου Γεωργιουπόλεως Ἀποκορώνου. Πρῶτον εἰς θέσιν «Μυδάκος» χωράριον τεσσάρων κλῶν ὡς ἔγγιστα μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ 47 ἐλαδένδρων συνορευόμενα μετὰ κτήματα Γεωργίου Τσαμαντάκη, Χατζῆ Τσιλλῆ καὶ Βασιλίου Κουσανοπούλας δεύτερον εἰς θέσιν «Ἐργὴν» χωράριον δώδεκα κλῶν περίπου μετὰ τῶν αὐτῶν ἐλαιδένδρων καὶ λοιπῶν δένδρων συνορευόμενον μετὰ κτήματα Γεωργίου Σηφᾶκη, Ἰάννου Μαρινάκη, Κωνστ. Κωνστ. Παπαδοπούλου, Δημητρίου Μαρινάκη καὶ δρόμο Τρίτον εἰς θέσιν «Παζουλάς» ἡ Σοχλη χωράριον δέκα πέντε περίπου κλῶν καὶ συνεχόμενης τεσσάρων ἐργατῶν ἀμπελον μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς δένδρων συνορ. κτήματα Αἰκατερίνης Βουδάκη, Ἰωάννου Μαρινάκη, Ἰωάννου Παπαδοπούλου, Ν.χ. Βουδάκη καὶ ἀδελφῶν Τσιφδογιαννάκη, Ν.χ. Βουδάκη καὶ ἀδελφῶν Τσιφδογιαννάκη. Τέταρτον εἰς θέσιν «Ρουκῶν» ἀλλοχωράριον δύο περίπου κλῶν μετὰ τῶν αὐτῶν δένδρων συνορευόμενον μετὰ κτήματα Μιχαήλ Γ. Πατρογεωργιάκη, Μιχαήλ Δ. Πατρογεωργιάκη, Ἀργυρῆς Πανταλοπούλας καὶ Ἐμμανουὴλ Βλαστάρη. καὶ Πέμπτον ἐντός τοῦ χωρίου Καλαμιτοῦ Ἀμυγδαλί μίαν οὐκὴν συγκειμένην ἐκ τεσσάρων ἀνογειῶν καὶ ἰσογείων δωματίων μετὰ τῆς αὐλῆς τῆς, τῶν συνεχόμενων κήπου ἐνδὲς κολοῦ καὶ ἀμπελον δύο ἐργατῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς εὐρισκομένων δεκαμνῆς καὶ διαφόρων δένδρων συνορ. κτήματα Γεωργίου Καντερᾶκη, Στυλιανοῦ Ἀλεξανδράκη, Γεωργίου Τσαμαντάκη καὶ Μιχαήλ Πατρογεωργιάκη. Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν κτημάτων τούτων γενησέται κατὰ τὴν 18 Φεβρουαρίου 1906 ἡ μέρην Κυριακὴν καὶ ὠραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποκορώνου Ἰωάννου Κουλάκη ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀνακληρωτοῦ καὶ ἔκθε τοῦ ἐν Βάρμῃ συμβολαιογράφου τοῦ Ἰωάννου Κουλάκη καὶ ἕτερον τοιοκοῦ ὄφιν εἰς τὴν θῆραν τῆς Δημαρχίας Χαλκιδωνίας ἐπιδύτω δὲ διὰ τινος τῶν ἐν Χανίοις ἐδομένων ἐφημερίδων. Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐνεργησέτω εἰς τὰ ἔθρα 360—364 τῆς παλαιᾶς Παλαιᾶς Δικ. ἐρξουσι Ἐν Βάρμῃ τῇ 20 10/βρίου 1906 Ὁ τῶν ἐπισπεύδοντων πληρ. δικηγόρος Παρασκευᾶς Κοτζιάμπασης